

Таралежътъ влѣзе напрѣсти и тихо, безъ да събуди малкитѣ, сви се на кълбо. Ала сънь не го хваша.

— Защо азъ утре пакъ да скитамъ немилъ-недрагъ по студове и фъртуни, а тѣзи приятели да стоятъ тука на топло? — и той се поразпустна малко.

Но, понеже бѣше тѣсно, той убоде едно отъ зайчетата. Зайчето изпищѣ и подскочи.

— Нѣма нищо, синко, — каза майката. — Това е нашиятъ съседъ, таралежътъ. Дойде ни малко на гости да се постопли... до утре сутринята.

Успокои се зайчето и пакъ заспа.

Но не следъ много таралежътъ още повече се разпустна и този пжтъ убоде едновременно другитѣ две зайчета.

Тѣ подскочиха и, ококорени, се взрѣха въ жгъла, гдето тихъ и невѣзмутимъ лежеше гостенинътъ.

— Не се плашете, деца, това е нашиятъ добъръ съседъ, господинъ Тарлю. Той дойде за малко — да се постопли само, и утре сутринята ще си отиде.

Успокоиха се зайчетата и пакъ заспаха.

Но таралежътъ все повече и повече разпущаше бодлитѣ си. Той притисна до самата стена и тритѣ зайчета. Зайчетата започнаха да плачатъ.

— А бе, съседе, какво правишъ? — запита разтревожена майката. — Не виждашъ ли, че си заелъ цѣлото ми жилище и нѣма мѣсто за дечицата ми?...

— Щомъ нѣма мѣсто тука, намѣрете си другаде. — съ суровъ гласъ крѣсна таралежътъ и се прострѣ отъ единия до другия край на жилището.

И така цѣлото семейство бѣше изтласкано навънъ, и всички замръзнаха въ студената и бурна нощъ.

Владимиръ Русалиеъ